TARSIS

Literair tijdschrift rond
de RV-Bijbel

Tarsis, Literair tijdschrift rond de RV-bijbel, de Rodenberg Versie.

Uitgave : Visseristische School
Voor de afbeeldingen is gebruik gemaakt van het Woordweefgetouw.

1e jaargang, nr. 4, 13 juli 2025

De RV-Bijbel en omliggende literatuur is ervoor om krachtige moeder archetypes te laten doorkomen tot herstel van de wereld.

ZWART GRAS

Derk Nosalgement en zijn vrouw Waneley, een lange, dunne vrouw, hadden een bakkerij ergens in een stadje aan de rivier. Aan de andere kant van de rivier lag een dorp. Hun bakkerij had nogal een duister geheim. Waneley ging vaak in het dorp over de rivier op kinderjacht. Dan bracht ze de kinderen naar haar man, en dan werden die kinderen opgesloten in een put onder het huis. De kinderen werden gebruikt als ingrediënten voor hun baksels. Zelfs de stenen van hun huis en bakkerij

hadden botten van kinderen in hen. Zo was het stadje onder een vloek. De mensen hadden het niet door. Ze vonden de baksels van bakkerij Nosalgement verrukkelijk. Iedereen deed daar graag inkopen. Ook voor feesten waren ze geliefd.

Het dorp aan de andere kant van de rivier leefde in grote tragedie. Vele kinderen waren vermist. Het hield maar niet op. Waneley leek er altijd weg mee te komen.

Als kind logeerde ik soms bij de familie Nosalgement. Ik weet nog wel dat ik daar eens een boek zag liggen wat ik wel zou willen lezen. Het had een plaatje erop van een bakkerij aan de rivier. Maar toen ik het boek wilde oppakken gleed er een vreemd gevoel over me, en ik trok mijn hand weer terug. Later bedacht ik me, maar toen lag het boek er niet meer. In de nacht ben ik toen door het huis gaan dwalen om het boek te zoeken. Ik vond het op Waneley's kamer.

Waneley sliep daar. Haar man sliep in een andere kamer. Ze werd wakker en zag mij. Ze zag me met het boek. Ze zei dat het een verschrikkelijk en gruwelijk boek was. Ik keek naar haar. Ze had hele grote ogen, en zag er veel jonger uit. Ik vroeg haar hoe ze ineens zo jong kon zijn. 'Ach een dutje doet de mens goed,' sprak ze. 'En een pilletje doet wonderen.'

Ik mocht het boek wel van haar meenemen naar huis. Het was inderdaad een heel gruwelijk boek waar al deze dingen in stonden beschreven, maar ik vond het ook een mooi boek. Onder de kinderput onder de bakkerij scheen een mooie wereld te zijn. Die werd beschreven in het boek, dus voor mij was het dubbel. Ik wist niet of ik de dingen die in het boek beschreven stonden wel kon geloven. Ik moest verplicht weer logeren bij de familie Nosalgement toen mijn ouders weer eens op vakantie gingen. In de nacht besloot ik eens een kijkje te nemen onder het huis, over de keldertrap naar beneden. Ik hoorde kinderen gillen en roepen. Ze waren achter tralies, maar ver weg. Ik kon ze niet bereiken. Ik huilde ook toen ik ze zag. Ik ben toen nog dieper naar beneden gegaan, en kwam toen in de mooie wereld, maar ik kon er niet teveel van nemen. Het zou alles vernietigen. Ik kon het niet verdragen, maar ook de kinderput kon ik niet verdragen. Ik ben toen weer naar boven gegaan en huilde in mijn bed.

De volgende dag aan het ontbijt vroeg Waneley aan mij of ik ook een pilletje wilde. 'Liever niet,' zei ik.

‘Och, jongen, daar ben je wel een beetje laat mee, want ik had het gisteren door je eten gegooid, maar ik dacht : Toch maar even vragen voor de zekerheid.’

Ik vond dat vreemd. Ik voelde me ook vreemd, maar ook opmerkelijk. Ik keek naar de bakker en zijn vrouw. En ik zag ze zo de grond inzakken, met stoel en al. Ik wreef in mijn ogen.

Ik besloot in het huis te blijven wonen. Het was immers een deel van mijn geschiedenis. Ik liet de kinderen in de bakkerij werken. Ik had een manier gevonden om hen vrij te zetten. Naar de mooie wereld onder de kinderput konden we niet teveel gaan. Het zou alles vernietigen.

Er was een muziek winkel aan de rivier, verderop. Daar gingen we soms naartoe om muziekplaten te halen. De muziek herinnerde ons aan de mooie wereld. We konden het zo op afstand houden, want teveel ervan zou alles vernietigen. De stad kwam zo vrij van de vloek, en ook het dorp aan de andere kant van de rivier.

Er bleek ook een oerwoud te zijn onder de bakkerij, onder het huis, maar als ik daar kwam, dan voelde ik me verlamd. ‘Een pilletje doet wonderen,’ hoorde ik soms.

Waneley en Derk waren nu geesten boven de rivier. Het spookte nog wel op de rivier. Daarom werden kinderen ook gewaarschuwd om niet te dichtbij de rivier te zijn, en zeker niet te lang.

‘Worsten te koop !’ hoorde ik iemand roepen die voor de ramen stond. Ze leek een beetje op Waneley. Ik werd duizelig. ‘Een pilletje doet wonderen,’ riep ze toen. Ik voelde mezelf met stoel en al door de vloer zakken. Ik kwam toen in de kinderput weer. Er lagen allemaal botten en schedels. Ik hoorde vreemde, naargeestige deuntjes, die ik als kind ook weleens hoorde.

‘Hier moet ze ergens liggen,’ hoorde ik een stem zeggen. Ik zag toen ergens een grot met een glazen kist waarin een prinses lag. ‘Wie is ze ?’ vroeg ik.

‘Waneley,’ zei een stem. ‘Kom niet te dichtbij. Deze dingen moeten op een afstand gehouden worden.’

‘Een pilletje doet wonderen,’ zei de prinses.

Ik stapte achteruit, maar merkte dat ik aan de grond was gekleefd.

‘Moet je ook een pilletje ?’ vroeg de prinses, die langzaam uit haar glazen kist begon te komen.

‘Nou, liever niet,’ zei ik.

‘Te laat,’ zei ze, ‘al door je eten gedaan.’

‘Ga ik niet eten,’ zei ik.

‘Heb je al gedaan,’ zei ze.

‘Kun je stoppen met deze spelletjes, Waneley ?’ vroeg ik.

Ik kon niet naar de mooie wereld, niet naar het oerwoud, maar hier kon ik ook niet blijven. Na een tijdje kon ik me weer bewegen en ben toen naar boven gerend.

De kinderen van de bakkerij keken me aan. ‘En, heb je haar gezien ?’ vroeg een kind.

‘Wie ?’ vroeg ik.

‘Waneley,’ zei het kind.

‘Ja,’ zei ik, ‘maar het was een prinses.’

‘De schone slaapster van een pilletje doet wonderen,’ zei het kind.

‘We moeten hier weg,’ zei ik. ‘Ze is vast nog op jacht. Ik zakte zo met mijn stoel door de grond.’

‘Welnee,’ zei het kind.

‘We kunnen gewoon hier blijven ?’ vroeg ik.

‘Ja,’ zei het kind. Toen zijn ze weer aan het werk gegaan.

Waneley bleef me treiteren. Ze was een heks, maar de kinderen waren aan mijn kant.
Ik had ze ooit eens bevrijd.

Vaak dacht ik aan de mooie wereld, maar niet te lang. Het zou alles vernietigen.

Vaak dacht ik aan het oerwoud, maar dan raakte ik vast in mijn denken.

Ik moest gewoon hier blijven, in de bakkerij, bij de kinderen. Ik was één van hen.

Als ik op straat liep keek ik altijd rond of ik Waneley misschien zag.

Dan droomde ik altijd weg.

Een pilletje doet wonderen, worsten te koop, het was altijd hetzelfde liedje.

Waneley bleef aan me knagen. Het bleef me achtervolgen, als een schaduw van het verleden.

Het oerwoud was als giftige bessen. Ik kon er niet naartoe. Het oerwoud was gevaarlijk, zoals de mooie wereld. Maar ik luisterde naar muziekplaten om zowel het oerwoud als de mooie wereld op veilige afstand te houden. Niet te ver weg, niet te dichtbij.

Als ik op straat liep droomde ik weg, als ik inkopen ging doen voor de bakkerij.

Ik kwam niet te dichtbij de rivier, en bleef er ook nooit te lang. Het was te gevaarlijk. Het spookte er te erg. Soms trad de rivier uit z'n bedding. Dan werden zowel het stadje als het dorp geteisterd.

Het was soms als een gesticht in de bakkerij. De kinderen waren druk. Ik zocht rust, maar kon het nergens vinden, alleen in het boek van Waneley en in de muziekplaten. Steeds meer ging ik naar de muziekwinkel aan de rivier, verderop. Er was daar ook een bibliotheek. Door boeken en muziek kon ik alles op een afstand houden. We maakten goede producten in de bakkerij, door en voor kinderen. Dat was vroeger wel anders. De bakkerij had zo'n duistere geschiedenis, maar nu maakten we er het beste van.

Waneley en Derk bleken nu een bakkerij te hebben in het dorp aan de andere kant van de rivier. Een kind kwam het me vertellen. Ik was in een shock. Ik kende hun duistere geheim. Maar kindervermissingen kwamen nauwelijks nog voor in het dorp. Misschien hadden ze hun leven gebeterd, maar ik wilde daar niet op gokken. Of ze stalen nu kinderen uit een ander dorp.

Het was allemaal sinds ik het boek van Waneley had gelezen dat mijn wereld op de kop stond. Maar het was ook een mooi boek, ondanks alle gruwelijkheden. En ik dacht : 'Heb ik het misschien niet allemaal verkeerd begrepen ?' Nee, het was een gevaarlijke vrouw. En haar man was gevaarlijk. De waarheid is hard. De waarheid is pijnlijk. Ik wilde niet in een leugen leven. Maar het boek probeerde me te misleiden en verleiden. Het boek liet me niet los. Het boek liet al deze dingen zien en toonde een betere weg, maar liet ook zien dat de mooie wereld waarin alles goed was zo gevaarlijk was, en ook de gevaren van het oerwoud, van de wildernis, van het losse.

En waar waren die pilletjes van Waneley van gemaakt ? Ook van gemalen kinderen.

Het boek was als een alarm, als een ontwaking. Het boek hield alles op een veilige afstand, als een pad door een dierentuin. En dat leidde toch weer naar de bakkerij. Altijd kwam ik weer uit op de bakkerij, met weer wat extra boeken en extra muziek, om er doorheen te komen. Ik moest leren bakken. Ik moest leren.

Het was zo’n mooi boek, ook al liet het de gruwelen zien. Ook het boek moest ik op afstand leren houden. De muziek hielp me daarbij, maar ook de muziek moest ik op afstand houden, en daar hielp de bakkerij me bij. Ik moest leren te leven in de bakkerij. Het was een bakkersleven als bakkersjongen. Verderop aan de rivier was de slagerij, waar de slagersjongens woonden. We hadden vaak ruzie. Het was vaak oorlog. En dan dacht ik nog weleens terug aan Waneley, dat hoe gruwelijk het ook was, het soms de enige oplossing is.

---

gejaagd door de k’w

Ze had bruinleren riemen omgord om haar lichaam. Ze reed op een groot wild zwijn met een dikke bruin-harige vacht. Ze trok mij mee, met een lasso om mijn nek. Ze sprak een zin uit in een wilde taal en ik vroeg me af wat het

betekende. Later bleek het haar naam te zijn. ‘Meekomen jij,’ zei ze toen. ‘Jij voor ons werken.’ Ze vertelde dat haar stam de K’w heette. Ik was onder de modder, en zag de andere jongens niet meer.

‘Nee, dit is zo goor,’ zei ik.

‘Je bent gore knul,’ zei ze toen. We kwamen later aan bij een kamp waar nog meer vrouwen waren. Ze keken mij vijandig aan. Ze spraken allemaal weer lange zinnen uit in een wilde taal, die hun namen schenen te zijn. Toen werd ik in elkaar getrapt.

Ik werd wakker in een tent. Ik kon me niet bewegen. Ik zat onder de blauwe plekken en verwondingen. Ik was goed bewusteloos geweest. Ik wist dat ze wilden dat ik voor ze zou werken. Wat ik precies zou moeten doen wist ik niet. Heel voorzichtig probeerde ik te bewegen, wat maar nauwelijks lukte. Na een tijdje lukte het me om door de tent opening te kijken, en daar zag ik de andere jongens. Ook zag ik hoe er al enkelen in elkaar getrapt waren. Een voor een werden ze in elkaar getrapt.

‘Dit is verschrikkelijk,’ dacht ik. Ik zag ook hoe ze varkens braadden, en hoe ze gierden van het lachen. Ik vroeg me af wat er te lachen viel, maar ze waren de jongens gewoon aan het bespotten. Het waren jongens van mijn kamp. Waarschijnlijk zouden zij ook voor hen moeten werken, als ze het zouden overleven. Misschien dat de wilde vrouwen daarom zo blij waren. De wilde vrouwen hadden allemaal donkere huiden, terwijl wij blank waren. Een vrouw kwam de tent binnen. Ze had een soort rok van vissegraten. Ze had ook een mes, en wat gevangen vissen. Waarschijnlijk was het haar tent. Zij sprak ook een lange zin uit in de wilde taal, wat haar naam bleek te zijn. ‘Oh, jij werken,’ zei ze toen.

Ik zei dat ik ziek was, in elkaar getrapt. Ze begon me uit te lachen. ‘Oh, gaat dat zo ?’ zei ik. ‘Ik kan beter niks meer zeggen.’

‘Jij spreken als je moet spreken,’ zei ze toen. ‘Wij zijn de K’w.’

‘Nou en ?’ vroeg ik. Ik kreunde nog een beetje van de pijn. Ik vroeg me direct af hoe ik zo dom kon zijn om zo tegen haar te spreken. Maar ze zei niks en liep toen weg.

Er kwam een andere vrouw in de tent. ‘Jij werken,’ zei ze.

Ik zei : ‘Ik kan niet, want jullie hebben me daarnet in elkaar getrapt.’ Ik snapte niet dat ze dat niet begrepen. Toen kwam er nog een andere vrouw bij. ‘Later dan,’ zeiden ze. Ze bleven me maar aanstaren. Ik was flink verwond, en had het gevoel dat ik overal kneuzingen had, en in het ergste geval had ik wat gebroken. Ook ik keek ze aan. Een van de vrouwen had een pijl en boog. Ik keek weer naar buiten. Dichtbij de tent waren wat vrouwen die waren uitgedost met veren, pluimen. Weer zag ik hoe ze een jongen in elkaar trapten. Hij kreunde van de pijn, totdat het stil was en hij op de grond lag. ‘Hoe bizar,’ dacht ik bij mezelf. ‘Ze willen dat we voor hen werken, maar ze trappen ons in elkaar.’ Ik begreep er niets van. Deze vrouwen moesten wel zwaar gek zijn. Ik beklaagde mijn lot.

Zwaar gek waren de K’w, met hun lange namen. Hele verhalen konden ze opsommen en dat bleek dan hun namen te zijn. Idioten waren het, maar ik en de andere jongens konden niets doen. We waren geheel aan hun genade overgeleverd.

De K’w was een wrede stam, een wreed volk, maar gelukkig lieten ze me verder die dag met rust, alhoewel in de nacht wel de vissersvrouw terugkwam om in de tent te slapen. Gelukkig raakte ze me niet aan. Zij lag aan de ene kant van de tent, en ik aan de andere kant. Deze vrouwen hadden een gemeen karakter, belachelijk gewoon. Alhoewel ik me daarna in mijn gedachten probeerde te herstellen. Misschien had het een reden waarom ze zo waren, een reden die ik nog niet kende. Ik had een soort medelijden met ze, en probeerde ze in gedachten te verdedigen. Misschien was dat wel een gevangenschaps syndroom van me. Toch hoopte ik dat ze ver weg van me zou blijven, en ik dacht al aan manieren om te ontsnappen, maar ik was te zwak en verwond. Ik had echt het gevoel alsof er iets gebroken was, misschien wel mijn rug. Ik kon me nog steeds moeilijk bewegen, en alles

deed pijn, vooral als ik het bewoog, en dan kreunde ik. Ik wilde haar verder niet wakker maken. Ze lag daar op een zwijnenvacht of varkensvacht.

De dag erna kreeg ik soep, en ik voelde me weer wat beter. Ik kreeg hoop voor de ontsnapping. Ik keek uit de tent en zag een jongen met een gesel geslagen worden. Even werd ik daar moedeloos van, maar toen sprak ik mezelf moed in.

‘Wat een verschrikkingen,’ dacht ik. Ik vroeg me af wat hij gedaan had, of misschien had hij wel helemaal niks gedaan. Of misschien had hij wel geprobeerd te ontsnappen. Hoe dan ook wilde ik weg. Vrouwen kwamen mijn tent binnen. ‘Werken,’ zeiden ze toen. Ik kon me wel weer wat bewegen, maar had nog wat pijn. ‘Wat moet ik doen ?’ vroeg ik. Ik moest manden weven, en allerlei ander huishoudelijk werk. Het lukte maar nauwelijks, maar ik deed het toch.

Ik vond het verschrikkelijke vrouwen. Maar ik mocht van geluk spreken dat ik nog leefde. Soms kwam de vissersvrouw in de tent, vooral ‘s nachts om te slapen. Ze negeerde mij gewoon de hele tijd als ze er was, alsof ik niet bestond. Moest ik er blij om zijn of niet ? Ik voelde me er in ieder geval vreemd over. Ze keek me gewoon niet aan. Op een nacht kwam ze de tent in om te slapen en ik vroeg haar : ‘Vind je het niet erg dat ik de tent met je deel ?’ Even was het stil. ‘Ja,’ zei ze toen, ‘maar jij hier om te werken.’

Het waren natuurlijk hele onverschillige, meedogenloze vrouwen, maar ik probeerde dat in mezelf goed te praten, en misschien was dat wel typisch het gevangenschaps syndroom. Ik bewonderde haar ook. Misschien was het gewoon mijn dankbaarheid naar hen dat ik nog in leven was.

Ze hielden ervan ons belachelijk te maken, te bespotten. Op een dag toen de kust veilig leek en ik weer sterk genoeg was ben ik gevlucht, maar ik kreeg al snel een pijl in mijn rug, en werd even later weer wakker in de tent, ook weer helemaal onder de blauwe plekken en met snijwonden.
Ik kon me niet bewegen. Alles deed pijn, en ik was duizelig.

De volgende dag werden we allemaal in kooien op karren gezet, en zouden ze ons in een meer dumpen. Dat we dan zouden verdrinken kon hun niet schelen. Ze wilden blijkbaar van ons af. Ze trokken de karren met de kooien tot het meer, ook de kooi waarin ze mij hadden gestopt, en toen lieten ze de kooi van de kar af in het water glijden. Ik ging al snel kopje onder, en vanaf toen kon ik het niet meer herinneren. Ik werd wakker in mijn eigen tent van ons eigen kamp. Een van de jongens streelde door mijn haar. ‘Wat is er gebeurd ?’ vroeg ik. ‘Leef ik nog of ben ik al dood ? Of was alles een droom ?’ Hij zei niets. Tranen bungelden over zijn wangen. Even later zei hij : ‘Mijn kooi zat los, ik kon ontsnappen. Jij bent de enige die ik heb kunnen redden.’ Hij nam mij in zijn armen en hij kuste mij op mijn voorhoofd. ‘Dus wij zijn de enigen die zijn overgebleven ?’ vroeg ik. Hij knikte. ‘Maar voor hoe lang dat zal zijn weet ik niet.’

‘Wat moeten we doen ?’ vroeg ik.

‘Waarschijnlijk hebben we van de K’w niets meer te vrezen,’ antwoordde de jongen. ‘Zij wilden immers van ons af.’

‘Tenzij ze erachter komen dat we nog leven,’ zei ik. ‘Misschien zullen ze dan nog wel ergere dingen met ons doen.’

‘Laten we het niet hopen,’ zei hij.

‘We zijn niet veilig hier,’ zei ik. Toen ik wat hersteld was braken we de tent op, en trokken verder.

‘Waar doen we het nog voor ?’ vroeg de jongen. ‘Straks worden we weer gevangen genomen.’
‘Laten we hopen van niet,’ zei ik. ‘Het waren vreemde vrouwen.’

‘Dat kun je wel zeggen,’ zei hij. ‘Nu zijn we alleen, misschien niet eens met het vermogen om te overleven, terwijl we daar nog een kans zouden maken.’
‘Een kans ? Ze hebben ons geprobeerd te verdrinken, weet je nog ? We zijn de enigen die het hebben overleefd.’
Hij zuchtte. ‘Wat moeten we dan ? Dit is ook geen leven. Misschien was het beter dat we dood waren.’
‘Ach kom,’ zei ik. ‘De dood is een ongewilde gast.’

‘Ik wil weer naar ze terug,’ zei de jongen. ‘Gewoon proberen. In het ergste geval ga ik dood, vermoorden ze me, of als ik geluk heb nemen ze me dit keer op.’
‘Je bent een belachelijke idioot,’ zei ik, ‘net als hen. Maar goed, als je het wil, dan doe je dat maar. Ik zal van een afstand toekijken, en als ik je nog kan redden dan zal ik dat doen, want jij hebt immers ook mijn leven gered.’

En zo gingen we terug. Ik bleef op een afstand. Ik bleef naar hem kijken, hoe hij op hun kamp afliep. Ik riep nog : ‘Niet doen ! Doe het niet ! Doe het niet !’ want ik zag ze al komen met pijl en boog. Een pijl ging toen recht door zijn borstkas heen niet lang daarna, en ik moest rennen voor mijn leven. De pijlen vlogen om mijn oren. Ik dook het meertje in, en ging onder water, en zwom zo ver als ik kon, mijn adem inhoudende. Soms moest ik weer naar boven om weer diep adem te halen, en zo kon ik uiteindelijk voor een tweede keer ontsnappen, maar dit keer helemaal alleen, als de laatste overgebleven van het jongens kamp. Ik verweet het mezelf dat ik niet meer had gedaan om hem niet terug te laten gaan, maar ik begreep het ook wel. Nu moest ik in mijn eentje zien te overleven. In mijn gedachten en dromen altijd achterna gejaagd door de K’w.

II Duizen 31 (RV-Bijbel)

De boom van zonde

1. En de Heere plantte bomen op de berg der goden, en er mocht van die allen gegeten worden, maar er was één boom waarvan de Heere had verboden te eten.

2. En die boom was genaamd de boom der zonde. Maar Jupitaster wandelde eens voorbij de boom der zonde, en wist wat de Heere over de boom had gezegd.

3. Nu was daar een beest genaamd de Virtus, en het beest richtte zich tot Jupitaster. 'God wil niet dat je van deze boom eet,' sprak het beest, 'want dan zult gij worden als God.'

4. En Jupitaster werd gevuld met een begeerte meer van het beest te weten.

5. 'God weet wel dat uw ogen geopend zullen worden wanneer gij van de boom eet, daarom heeft God het verboden.’

6. En Jupitaster begeerde van de boom te eten, daar hij had geluisterd naar het beest. En Jupitaster hoorde het geroep van hen die zagen hoe dicht hij bij het beest en de boom was gekomen, maar anderen kwamen ook dichterbij.

7. En Jupitaster begeerde te zijn als God, met geopende ogen, en hij begeerde een hogere troon, tot het bevredigen van zijn trots.

8. En hij zag hoe de boom der zonde een lust was. En Jupitaster nam van de zwarte vrucht, at, en gaf een deel aan Klajafus, die het dichtste bij hem stond, en ook begeerde van de vrucht te eten.

9. Toen gaf hij een ander deel aan Dismef, een tweede, en toen een deel aan Esjaf, een derde. Vervolgens gaf hij een deel aan Kwammahas, en als laatste aan Dimhikstel.

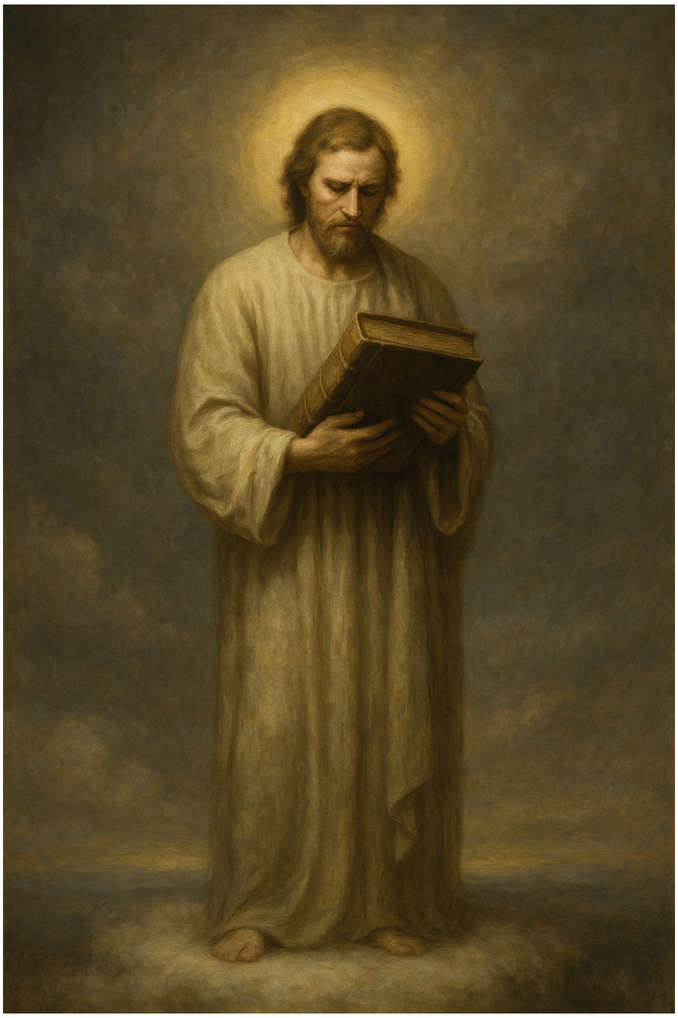

10. Toen was er een geroep in de hemelen, en omdat zij van de Saktakus hadden gegeten, de vervloekte vrucht, werden zij en hun legioenen uit de hemelen gejaagd door hen die hun Heer getrouw waren gebleven.

11. En de Heere vernam alles wat er was gebeurd, en de Heere liet twee getuigen opstellen om de weg tot de boom des hemels te bewaken, opdat de overmoedigen niet zouden wederkeren tot de hemelen. En zo viel er op één dag één derde van hen.

12. En de Heere stelde de getuige Efatas aan om het boek des hemels te bewaken waarin alle getuigen beschreven stonden.

De twee bruggen in het paradijs
(II Duizen 19:9)

13. En de Heere stelde Efatas aan tot een nieuw begin der hemelen. En de Heere richtte zich tot de Virtus, en wierp hem in het stof.

II Duizen 19 (RV-Bijbel)

6. Adam zal het beest berijden. Het beest zal teruggeplaatst worden waar het hoort.

7. Er is een worsteling om tot het geheimenis te komen.

8. Adam werd gebracht tot de dieptes van het paradijs. Ook is dit de vogel van Adam, als een paradijsvogel. Deze bracht Adam over de paradijselijke zeeen en rivieren. Wij moeten het geheim van de vogel van Adam leren kennen. Hierin is Septus ontmaskerd.

9. En het geheimenis omtrend Adam en Eva werd bekend. En ik zag vele steden jubelen omdat ze vrij waren gekomen onder dit geheimenis. En zij werden van hun lasten verlost. En zo waren er twee bruggen in het paradijs.

10. En ik zag Adam op een groot beest, en ik zag het geheimenis der eeuwen, en toen begon de Heere zijn grotten en ravijnen te openen, en grote wildernissen met hun rivieren. En er kwam een oordeel op de aarde zoals er nog nooit geweest was, en Adam leidde de volkeren met een staf van ijzer.

11. En er was een verdrukking zoals er nog nooit eerder was geweest, en vele graven gingen open. En ik zag de martelaren des Heeren voor de Heere verschijnen roepende om wraak, omdat ze zo lang door het letterlijke waren gekweld. En de Heere gaf hen een rood kleed, bevlekt met bloed.

12. Adam moest Jom verslaan. Ook moest hij de Septus verslaan. Jom kon hij verslaan door de oerkennis van Job. Hij verzamelde de botten van het oervlees.

13. Vanuit één van deze botten zou hij Eva kunnen oprichten. Dit had in diepte te maken met het oprichten van een stam. Door de jacht kon hij tot Eva naderen.

14. Adam moest de Etru, de Orionse wapenrusting, maken van de botten van Jom en Septus. Zo kwam Adam als overwinnaar tot de witte steen.

15. Wij kunnen dit geheimenis alleen verstaan in de context van de tempel van Zaralahm, dat wat verborgen ligt achter de menselijke overleveringen en tradities. Zaralahm is het beest der beesten van het oervlees.

16. Er is dus een beest achter het beest, en die is Zaralahm, de vader van het beest van menselijke overleveringen en tradities.

17. Zaralahm hield de botten van de vijand verborgen. Wij moeten dus dieper in de tempel van Zaralahm doordringen om Septus, de valse geest, te verslaan, oftewel : om tot de oerkennis te komen die door Septus wordt bewaakt.

Duizen 13

Zaralahm en Ammaherram

1. Een rijk, Zaralahm geheten, kwam opzetten, in de lagere gewesten van Orion. Vrouwen vluchtten naar de oerwouden om los te komen van de overheersing, en vormden stammen. Er kwam een rijk op aarde aan de macht door een boek van slavernij. Het nam macht over de volkeren. Het rijk gaf macht aan een beest, Ammaherram.

2. Zaralahm zond zijn zwarte leeuwen om heerschappij te vestigen over iedere ziel. Deze duistere wachters moesten het verstand van de mens bewaken.

3. Duistere jagers kwamen met een zwart boek. Zwarte wachters waren overal. Hij heeft zijn geschriften opgesteld, in de dieptes van Betelgeuze, een Orionse ster, om ze aan de aarde te verkondigen. Het zwarte boek zou een witte huid krijgen, als een witte spin die de volkeren zou verslinden. Maskers van ijzer maakten soldaten van vrouwen, vechtslaven met messen, om hun ongelovige mannen te vermoorden in de huwelijksnacht, om hen te leiden tot de god van de dood, om tot het geloof gedwongen te worden. Zwart ijzer, ijzeren maagden, met messen, marcherende in opdracht van de oppergod. Zij kloppen aan op de deuren, zonder genade. Ze ontvoeren mannen naar een

plaats genaamd huwelijk, waar ze zullen moeten buigen voor de god, als door de dood heen, tot zombies voor een nieuwe morgen. Zij ontvoeren mannen, voor een nieuwe morgen. De geesten van het zwarte boek hebben geen genade. 4. De mens moet door dit doolhof heen om terug te keren tot de hemelse orde. Zoveel materiele rijkdom heeft de

mens vergaard, maar het heeft de mens verblind. Ze staren zich helemaal blind op dingen, terwijl het duistere beest hen bindt. Het rijk van Zaralahm zal maar tijdelijk zijn. De hemelsen zullen hem verslaan.

5. Er zijn hen die herinneren dat voordat ze naar de aarde kwamen, voordat ze in de moederschoot kwamen, ze gedwongen werden van deze zwarte vrucht te eten. Het zwarte boek zal veranderen in een varken.
Het rijk van Zaralahm zal veranderen in varkens, en de eeuwige varkensjacht zal gestart worden, waarin de elementen van het kind zijn kunnen worden teruggevonden.

De Wonderplaatjes

Hij verkocht plaatjes van vrouwen. De plaatjes bewogen, maar het waren eigenlijk een soort verhalen. Volgens de politie gingen de verhalen te ver, en daarom was het ook verboden.

Plaatjesdealers waren in de ogen van de politie erger dan drugsdealers. Hij verkocht de plaatjes daarom ook altijd stiekem, en liever helemaal niet. Dit maakte hem mysterieus. Zijn plaatjes waren gewild, maar eigenlijk moest je wel heel speciaal zijn wilde je een kans hebben zo'n plaatje van hem te kunnen kopen. De plaatjes waren ook nog eens erg duur. Theo was helemaal door het dolle heen toen hij op een dag zo'n zeer gewild plaatje kon bemachtigen. Hij kon er uren naar staren. Het plaatje bewoog, en ook de lippen van de vrouw, en zij vertelde een verhaal. Het plaatje gaf dus ook geluid af. Met een draaischijf aan de zijkant van het plaatje kun je het geluid harder of zachter zetten. Hij liet het verhaal telkens weer afspelen totdat hij het uit zijn hoofd kende en gewoon naar de lippen van de vrouw keek. Hij vond het verhaal helemaal niet te ver gaan, maar hij hoorde van anderen dat de andere verhalen veel erger waren. Hij zou wel meer van zulke plaatjes willen hebben, maar hij was al dolgelukkig dat hij er één had. Hij had nooit gedacht dat het hem op een dag zou lukken zo'n plaatje te krijgen. Al zijn klasgenootjes waren stikjaloers.

Hij speelde er teveel mee, zelfs op school, en op een dag nam de juffrouw het van hem af. 'Je weet dat die plaatjes verboden zijn,' zei de juffrouw. En hij wist toen dat de pret was afgelopen. Hij was te ver gegaan en te onvoorzichtig geweest. Hij kon zichzelf wel voor z'n kop slaan. Sommige jongens van de oudere klassen lieten nog steeds hun plaatjes wapperen, maar alleen op het schoolplein. Ze zouden het niet in de klas doen waar de meester of juffrouw het kon zien. Het waren vaak vrienden van de jongen die de plaatjes verkocht. Theo vertelde het verhaal aan de jongen die de plaatjes verkocht toen hij hem weer zag, maar die was niet geïnteresseerd. "Had je maar beter moeten oppassen," zei de jongen. "Je krijgt geen nieuwe."

Theo ging teleurgesteld naar huis, en vertelde het aan zijn vader en moeder. "Ach," zei zijn moeder, "ik heb nog wel zulke plaatjes voor je. Wij hadden ze vroeger ook. Ze moeten ergens in een doos op zolder liggen nog." Theo was helemaal door het dolle heen. Zijn moeder kwam even later aanzetten met een hele schoenendoos vol met bewegende plaatjes. Theo nam ze één voor één uit de schoenendoos. "Wat zijn het voor verhalen, mam ?" vroeg hij.

"Ga ze maar luisteren," zei zijn moeder, "maar neem ze nooit mee naar school. Je hebt inmiddels gezien wat er dan kan gebeuren."

Hij nam de schoenendoos mee naar zijn kamer en ging luisteren. Hij hing de plaatjes in zijn kamer. Niemand, maar dan ook niemand, kon zijn geluk nog tegenhouden. Hij begon zich steeds meer op zijn kamer op te sluiten, en wilde niet meer naar school. De plaatjes onderwezen hem beter, zei hij. Maar hij werd een verslaafde, en had al snel andere plaatjes nodig.

Hij zocht contact met de plaatjesdealer, maar die dacht dat hij gek geworden was. "Kijk eens naar jezelf," zei de plaatjesdealer, "je staat helemaal te trillen, en je ogen zijn helemaal rood. Dit is niet meer normaal. Hoe kwam je aan die plaatjes ?"

"Van mijn moeder," zei Theo. "Van vroeger."

De plaatjesdealer keek hem diep in zijn ogen. "Weet je het dan niet ?" zei hij. "Vroeger verkochten ze gevaarlijke rommel. Die vrouwen zijn gevaarlijk. Ze maken je gek."

"Wat kan ik doen ?" vroeg Theo. "Ik smeek je me te helpen."

De plaatjesdealer keek hem weer diep in zijn ogen. "Ik heb je gewaarschuwd," zei hij, en liep weg.

"Nee, alsjeblieft," huilde Theo. "Je moet me helpen."

De plaatjesdealer draaide zich om. "Vooruit," zei hij. "Breng mij die plaatjes van vroeger en je krijgt van mij een nieuwe." Even later kwam Theo met de schoenendoos en gaf het aan de plaatjesdealer. Theo kreeg in ruil een nieuw plaatje. Dat was alles wat hij nodig had. Toen de plaatjesdealer thuis kwam zette hij de schoenendoos met plaatjes op een tafel, en begon op de vrouwen te schelden. "Jullie moeten getemd worden. Jullie hebben die jongen helemaal het hoofd gek lopen maken." Maar het temmen liep op niets uit. De plaatjesdealer raakte gefrustreerd en op een dag gooide hij de schoenendoos met plaatjes weg. Maar toen kreeg hij ineens een ingeving. Hij dacht aan Theo, en toen aan de moeder van Theo. Hij zou de schoenendoos naar haar terugbrengen en haar zeggen dat ze het niet meer terug moest geven aan Theo. Theo's moeder begreep het hele verhaal en ze zou de schoenendoos goed opbergen. Theo's moeder zou ook wel eens alle nieuwe plaatjes willen zien. De plaatjesdealer nam haar toen mee naar zijn huis. De plaatjes hingen door het hele huis. Theo's moeder keek haar ogen uit. "Kan ik er wat meer kopen voor Theo ?" vroeg ze. De plaatjesdealer stemde toe. De plaatjes waren heel duur, maar Theo's moeder was rijk, zeer rijk. Ze kwam toen met een heleboel nieuwe plaatjes thuis voor Theo. Maar de pret duurde niet lang. De politie had er hoogte van gekregen en begon huiszoekingen te doen, en Theo werd niet overgeslagen. De plaatjes werden in beslag genomen, en ook de schoenendoos werd gevonden en in beslag genomen.

Theo's moeder waarschuwde de politie voor het gevaar van de plaatjes, maar ze luisterden niet. Snel wist iedereen het. De politie was binnen korte tijd een stel verslaafden. Ze waren zoals Theo eens was, trillerig, met rode ogen, en smekend. Maar er waren geen meerdere plaatjes meer, hoe veel ze ook op huiszoeking gingen. Ze smeekten de plaatjesdealer om meer plaatjes, en ze smeekten ook Theo en zijn moeder. "Probeer het maar bij juffrouw Jans," zei Theo. "Zij heeft eens zo'n plaatje van me afgenomen." Daar strompelden ze toen als dronkaarden naartoe. "Tja," zei de juffrouw, "die heb ik eens aan mijn ex-man gegeven en die woont nu in het buitenland."

Ze moesten en zouden daar naartoe gaan, maar onderweg verdwaalden ze. Ze waren niet henzelf meer en hadden hun gevoel van orientatie verloren. "Het plaatje, het plaatje !" riepen ze. Ze had hen ook nog eens een vals adres gegeven. Ze kwamen uiteindelijk aan bij het huis van een oude vrouw aan de rand van een bos, in het buitenland. Ze vroegen direct om het plaatje. "Plaatje ?" vroeg de vrouw. "Waar hebben jullie het over ?" Toen vertelden ze stotterend en stamelend het hele verhaal, terwijl het speeksel van hun monden droop. "Ik zal direct de dokter bellen," zei het vrouwtje. "Het

gaat niet goed met jullie." Toen de dokter kwam kreeg hij ook het hele verhaal te horen. "Oh, die plaatjes ?" zei hij. "Ik heb er eens een hele doos van geërfd, van wel honderden jaren geleden. Je mag ze wel hebben als jullie denken dat het jullie gaat helpen. Ik doe er toch niets mee." De dokter nam de trillende en bevende politie-agenten mee naar zijn huis, en liet hen de doos zien. "Plaatjes, plaatjes, plaatjes !" riepen de agenten, alsof ze goud hadden gevonden. Hun ogen puilden er helemaal uit, en ze grepen de plaatjes en begonnen ze in het rond te strooien alsof ze in een geldmijn waren gekomen.

"Plaatjes, plaatjes, plaatjes !" riepen ze. Dat was alles wat ze nog konden zeggen. De vrouw van de dokter schudde haar hoofd. "Die plaatjes werden vroeger verboden, en ik weet nu waarom," sprak ze. "Mensen worden stapelgek."

"Ik heb er wel een medicijn voor denk ik," zei de dokter.

"Dan mag je snel zijn," zei zijn vrouw. "Anders wordt jij er zo ook nog door aangestoken." De dokter keek zijn vrouw aan met rode ogen, en toen weer naar de plaatjes die overal om hem heen lagen.

"Plaatjes, plaatjes, plaatjes !" riep de dokter, en waggelde achter de politie-agenten aan. "We moeten meer van die rotzooi hebben, waar zijn ze ?" riep de dokter. Maar niet lang daarna kon hij ook alleen maar "plaatjes, plaatjes,

plaatjes" zeggen. "Jullie hebben teveel praatjes !" riep de vrouw van de dokter. Ze begon de plaatjes op te rapen en deed ze weer in de doos. "Levensgevaarlijk zulke plaatjes," sprak ze. "Ik zal het goed opbergen." Maar de politie-agenten en de dokter waren niet meer stil te krijgen. De dokter had inmiddels zijn muziek-instrumenten gegrepen en begon ze uit te delen aan de politie-agenten, en ze begonnen muziek te maken, zo vreemd, want ze konden immers niet meer spreken. En zo gingen ze door het hele land, marcherend. En de mensen kenden het verhaal niet, maar ze vonden het prachtige muziek. En iedereen werd erdoor aangestoken, en er werden grammofoon-plaatjes van gemaakt. Iedereen had ze na een tijdje wel in huis. En er kwam vrede op aarde en niemand werd er meer ziek. Politie en dokters waren niet meer nodig. Ze waren nu muzikanten geworden, en dat was het beste.